

1

Man buvo 50 ir jau ketverius metus negulėjau su jokia moterim. Neturėjau nė vienos draugės. Žiūrėdavau į moteris, sutiktas gatvėje ar kur kitur, bet žiūrėdavau be ilgesingo geismo, su gūdžia tuštuma širdy. Reguliariai masturbodavausi, tačiau mintis apie santykius su moterim – net ir ne lytinius – netilpo man galvoje. Turėjau šešerių metų nesantuokinę dukterį. Ji gyveno su savo motina, aš duodavau pinigų jai išlaikyti. Prieš daugelį metų, būdamas trisdešimt penkerių, vedžiau. Santuoka truko dvejus su puse metų. Mano žmona su manim išsiskyrė. Buvau įsimylėjęs tik vieną kartą. Ji mirė nuo alkoholizmo. Keturiasdešimt aštuonerių, man tuomet buvo trisdešimt aštuoneri. Mano žmona buvo dvylika metų jaunesnė už mane. Manau, ji irgi jau mirusi, nors nesu tikras. Po skyrybų šešerius metus per Kalėdas gaudavau jos ilgą laišką. Nė sykiu neatrašiau...

•

Nežinau, kur pirmąkart pamačiau Lidiją Vens. Tai buvo gal prieš šešerius metus, buvau ką tik metęs dvylika metų trukusį pašto tarnautojo darbą ir bandžiau tapti rašytoju. Labai bijojau ir gėriau daugiau nei įprastai. Bandžiau rašyti savo pirmąjį romaną. Rašydamas kas vakarą išgerdavau viskio butelį ir du alaus pakus po šešis butelius. Iki aušros rūkydavau pigius cigarus, spausdindavau, gerdavau ir per radiją klausydavausi klasikinės muzikos. Mano tikslas buvo kasnakt parašyt dešimt lapų, bet tik kitą dieną galėdavau sužinoti, kiek lapų išties parašiau. Ryte atsikeldavau, išsivemdavau, tada nueidavau į svetainę ir suskaičiuodavau ant sofos numestus lapus. Visada būdavo daugiau kaip dešimt. Kartais rasdavau 17, 18, 23 ar 25 lapus. Be abejo, nakties darbus tekdavo apvalyti arba išmesti. Pirmąjį romaną rašiau dvidešimt vieną naktį.

8

Namų, kuriuose tuo metu glaudžiausi, savininkai – jie gyveno per kiemą – laikė mane pamišėliu. Atsikėlęs kas rytą prie durų rasdavau didelį rudą popierinį maišą. Jo turinys kito, bet dažniausiai jame būdavo pomidorų, ridikėlių, apelsinų, svogūnų laiškų, sriubos konservų, raudonųjų svogūnų galvų. Kas antrą naktį gerdavau su jais alų, iki ketvirtos ar penktos ryto. Senolis nulūždavo, o mudu su senole laikydavomės už rankų, ir retkarčiais aš ją bučiuodavau. Atsisveikindamas visada ją karštai pačiuodavau. Buvo siaubingai raukšlėta, bet nieko nepadarysi. Ji buvo katalikė ir sekmadienio rytą eidama į bažnyčią pasidabinusi rožine skrybėlaite atrodydavo labai miela.

Manau, Lidiją Vens sutikau per savo pirmąjį poezijos skaitymą. Tai buvo knygyne *The Drawbridge* Kenmoro aveniu. Siaubingai bijojau. Didžiavausi, bet bijojau. Kai ten nuėjau, buvo likusios tik stovimos vietos. Prieš Piterį – knygyno savininką, gyvenantį su juodaode, – gulėjo krūva banknotų. „Velnias, –

tarė, – jei man visada pavyktų tiek jų prigrūsti, galėčiau dar sykį nukeliauti į Indiją!“ Įžengiau į salę, pasigirdo plojimai. Buvau pasiruošęs prarasti savo poezijos skaitymų nekaltybę.

Skaičiau pusvalandį, tada paprašiau pertraukėlės. Dar buvau blaivus ir jaučiau iš tamsos į mane smingančius žvilgsnius. Keli žmonės priėjo prie manęs ir užkalbino. Priėjo ir Lidija Vens. Sėdėjau prie stalo ir gurkšnojau alų. Ji atsirėmė abiem delnais į stalo kraštą, pasilenkė ir pažvelgė į mane. Jos plaukai buvo rudi ir ilgi, nosis ilga ir atsikišusi, viena jos akis nelabai derėjo su kita. Bet ji tryško gyvybine jėga – negalėjai jos nepajusti. Tarp mūsų nuvilnijo fluidai, jaučiau juos. Kai kurie iš jų buvo sujaukti ir ne patys geriausi, bet jie ten buvo. Ji pažvelgė į mane, o aš pažvelgiau į ją. Lidija Vens vilkėjo mėlyną zomšinių kaubojišką švarkelį su kutais apie kaklą. Jos krūtys buvo gundančios. Pasakiau: „Norėčiau nuplėšti tavo švarkelio kutus – taip galėtume pradėti!“ Lidija nuėjo. Nepavyko. Niekada nežinojau, ką sakyti moterims. Ji turėjo pritrenkiamą užpakalį. Sėdėjau įsmeigęs akis į jos gražų užpakalį, o ji ėjo nuo manęs tolyn. Jį buvo aptempę mėlyni džinsai, aš žiūrėjau į jį, o ji ėjo nuo manęs tolyn.

Baigiau antrą skaitymo dalį ir užmiršau Lidiją taip, kaip užmiršdavau moteris, su kuriomis prasilenkiau gatvėje. Paėmiau pinigų, pasirašiau ant kelių servetėlių, kelių popieriaus skiaučių ir parvažiavau namo.

Kasnakt teberašiau savo pirmąjį romaną. Niekada nepradėdavau rašyti anksčiau kaip 18.18 vakaro. Tą valandą baigdavau darbą pašto skyriuje. Jie atsibeldė šeštą – Piteris ir Lidija Vens. Atidariau duris. Piteris šūktelėjo: „Henri, žiūrėk, ką tau atvežiau!“

Lidija užšoko ant kavos stalėlio. Jos džinsai buvo dar aptemptesni. Ji siūbavo kaštoninius plaukus iš vienos pusės į kitą.

Atrodė pamišusi. Atrodė nuostabi. Pirmąkart pagalvojau, kad galėčiau su ja mylėtis. Ji pradėjo deklamuoti eiles. Savo kūrybos. Jos buvo klaikios. Piteris bandė ją sulaikyti:

– Ne! Ne! Jokių rimuotų eilių Henrio Činaskio namuose!

– Piteri, paleisk ją!

Žiūrėjau į jos sėdmenis. Ji žingsniavo nušiorusiu kavos staliu nuo vieno krašto prie kito. Pradėjo šokti. Mojuoti rankomis. Jos eilėraščiai buvo siaubingi, kūnas ir beprotybė – ne.

Lidija nušoko.

– Henri, kaip tau patiko?

– Kas?

– Eilės.

– Vargu.

Lidija stovėjo su popieriaus lapais rankose. Piteris sugriebė ją.

– Eime kruštis! – tarė. – Eikš, pasikruškim!

Ji nustūmė jį šalin.

– Gerai, – tarė Piteris. – Tada aš išeinu!

– Eik. Turiu savo automobilį, – atšovė Lidija. – Galiu ir pati grįžti namo.

Piteris nubėgo prie durų. Stabtelėjo, atsisuko.

– Gerai, Činaski! Nepamiršk, ką tau atvežiau!

Užtrenkė duris ir išvažiavo. Lidija atsisėdo ant sofos prie durų. Aš sėdėjau per pėdą nuo jos. Žiūrėjau į ją. Ji atrodė nuostabi. Bijojau. Ištiesiau ranką ir paliečiau jos ilgus plaukus. Jie buvo kerintys. Patraukiau ranką.

– Ar visi šie plaukai tikrai tavo? – paklausiau.

Žinojau, kad jie jos.

– Taip, – atsakė ji, – mano.

Pakišau delną jai po smakru ir labai nerangiai atsukau į save jos veidą. Tokiais atvejais jausdavausi sutrikęs. Švelniai ją pačiučiau.

Lidija pašoko.

– Man reikia eiti. Samdau auklę.

– Klausyk, – tariau, – pasilik. Aš užmokėsiu. Dar pasilik.

– Ne, negaliu, – atsakė. – Man reikia eiti.

Ji nužingsniavo prie durų. Nusekiau paskui. Ji atidarė duris. Tada atsigrėžė. Vėl ją apkabinau. Ji pakėlė galvą ir pakštelėjo man į lūpas. Paskui atsitraukė ir įkišo kelis mašinos raštinio lapus man į ranką. Durys užsidarė. Sėdėjau ant sofos laikydamas rankoje lapus ir klausiausi, kaip ji užveda automobilį.

Eilėraščiai buvo padauginti rotatorium, susegti ir pavadinti *HERRRR*. Perskaičiau kelis. Jie buvo įdomūs, kupini humoro ir seksualumo, bet parašyti siaubingai. Juos sukūrė Lidija ir trys jos seserys – tokios linksmos, šaunios, erotiškos. Numečiau lapus į šalį ir atsikimšau viskio butelį. Lauke buvo tamsu. Radijas grojo daugiausia Mocartą, Bramsą ir „BeeGees“.

11

2

Po dienos ar dviejų savo pašto dėžutėje radau Lidijos eilėraščių. Buvo labai ilgas, o prasidėjo taip:

Išlįsk, seni trolī,

Išlįsk iš tamsiosios skylės, seni trolī,

Išlįsk pas mus į saulę,

O mes ramunėm papuošim tau galvą...

Toliau eilėraštis bylojo, kaip jausčiausi pievose šokdamas su faunėmis, kurios man įkvėptų džiaugsmo ir tikrosios išminties. Įmečiau laišką į komodos stalčių.

Kitą rytą mane pažadino beldimas į paradinių durų stiklą. Buvo pusė dvyliktos ryto.

– Šalin! – riktelėjau.

– Čia Lidija.

– Gerai. Palauk.

Užsitraukiau kelnes, užsimečiau marškinius ir atidariau duris. Paskui nubėgau į vonios kambarį išsivemti. Pabandžiau išsivalyti dantis, bet vėl apsvėmiau – dantų pastos saldumas kėlė šleikštulį. Grįžau į kambarį.

– Tu sergi, – tarė Lidija. – Nori, kad išeičiau?

– Ne, aš sveikas. Man taip kas rytą.

Lidija buvo labai graži. Pro užuolaidas skverbėsi saulė ir apšvietė ją. Rankoje ji turėjo apelsiną ir mėtė jį į viršų. Apelsinas riedėjo per saulėtą rytą.

– Negaliu pasilikti, – tarė ji, – bet noriu tavęs paprašyti.

– Prašyk.

– Aš skulptorė. Noriu nulipdyti tavo galvą.

– Gerai.

– Tau teks atvažiuoti į mano namus. Neturiu studijos. Dirbu namuose. Tavęs tai neerzins?

– Ne.

Užsirašiau jos adresą ir kelio paaiškinimus.

– Pasistenk atvažiuoti apie vienuoliktą. Po pietų iš mokyklos grįžta vaikai, tai blaško.

– Būsiu vienuoliktą, – pasakiau.

Sėdėjau prieš Lidiją prie stalo jos virtuvėje. Tarp mūsų stūksojo molio krūva. Ji pradėjo klausinėti:

– Tavo tėvai gyvi?

– Ne.

– Tau patinka Los Andželas?

– Pats geriausias miestas.

– Kodėl taip rašai apie moteris?

– Kaip?
– Pats žinai.
– Ne, nežinau.
– Manau, pasiutusiai gaila, kad taip gerai rašantis vyras visiškai neišmano apie moteris.

Neatsakiau.

– Prakeikimas! Kur Liza jį nukišo?..

Ji puolė naršyti po kambarį.

– Jau tos mažos mergaitės, išstampančios mamų darbo įrankius!

Lidija susirado kitą.

– Bus gerai ir šitas. Dabar nejudėk, atsipalaiduok, bet nejudėk.

Sėdėjau į ją veidu. Ji dorėjo molio kauburį mediniu kotu su vieline kilpa. Mojavo juo virš molio krūvos, tiesiai man prieš nosį. Stebėjau ją. Į mane žiūrėjo jos akys. Didelės, tamsiai rudos. Net blogoji akis, ta, kuri ne visai derėjo su kita, atrodė graži. Žiūrėjau į jas. Lidija dirbo. Slinko laikas. Buvau apimtas transo. Tada ji tarė:

– Padarom pertraukėlę? Nori alaus?

– Puiku. Taip.

Ji priėjo prie šaldytuvo, aš nusekiau iš paskos. Ištraukė butelį ir uždarė šaldytuvo dureles. Kai atsigręžė, apkabinau ją per liemenį ir prisitraukiau. Prispaudžiau prie jos savo lūpas ir kūną. Ištiestoje rankoje ji laikė alaus butelį. Pabučiavau ją. Dar kartą. Lidija nustūmė mane šalin.

– Gerai, – tarė, – gana. Turime darbo.

Vėl atsisėdom, aš gurkšnojau alų, Lidija rūkė cigaretę, tarp mūsų stūksojo molis. Suskambo durų skambutis. Lidija pakilo. Už durų stovėjo stora moteris paklaikusiomis maldaujančiomis akimis.

– Tai mano sesuo Glendolaina.

– Sveika.

Glendolaina prisitraukė kėdę ir pradėjo kalbėti. Ji *mokėjo* kalbėti. Jei būtų buvusi sfinksas – būtų kalbėjusi, jei būtų buvusi akmuo – būtų kalbėjusi. Svarsčiau, kada ji pavargs ir išeis. Net liovęsis klausytis jaučiausi, lyg mane bombarduotų stalo teniso kamuoliukai. Glendolaina neturėjo laiko jausmo ar menkiausios nuovokos, kad gali trukdyti. Ji kalbėjo ir kalbėjo.

– Klausyk, – nebeiškenčiau, – kada tu išeisi?

Tada prasidėjo seserų scena. Jos pradėjo kalbėti viena su kita. Stovėdamos, viena prieš kitą mojuodamos rankomis. Balsai suskambo šaižiau. Iš kilo smurto pavojus. Pagaliau – beveik ties pasaulio pabaiga – Glendolaina plačiai pasisuko savo milžinišku liemeniu, garsiai trinktelėjusi stiklines duris išpuolė lauk ir piktai rypuodama nugriaudėjo per kiemą į savo butą kitapus.

Mudu su Lidija grįžome prie virtuvės stalo ir atsisėdom. Ji paėmė skulptoriaus įnagį. Jos akys įsmigo į manąsias.

14

3

Vieną rytą po kelių dienų sukau į Lidijos kiemą ir pamačiau ją atžingsniuojant skersgatviu namo. Ji grįžo iš savo draugės Tinos, gyvenančios daugiabutyje ties sankryža. Tą rytą ji atrodė pritrenkiamai, panašiai kaip ir tada, kai pirmą kartą atėjo pas mane su apelsinu rankoje.

– Ohoho, – tarė, – tu su naujais marškiniiais!

Tai buvo tiesa. Nusipirkau marškinius, nes galvojau apie ją, apie susitikimą su ja. Žinojau, kad ji tai žino ir šaiposi iš manęs, bet man nerūpėjo.

Lidija atrakino duris, įėjome vidun. Virtuvėje ant stalo pūsojo molis, užklotas drėgna drobe. Ji nutraukė drobę.

– Na, ką pasakysi?

Lidija manęs nepagailėjo. Raukšlės, girtuoklio nosis, beždžioniškos lūpos, siauri akių plyšeliai ir buka, savim patenkinto laimingo vyro šypsena – kvailai juokingo, besidžiaugiančio savo sėkme, nustebusio, kad ši jį aplankė. Jai buvo trisdešimt, man – per penkiasdešimt. Nusispjaut.

– Taip, tau pavyko mane pavaizduot. Man patinka. Bet jis atrodo beveik baigtas. Bus liūdna, kai viskas pasibaigs. Mes puikiai leidom rytus ir popietes.

– Ar tau tai sutrukdė rašyti?

– Ne, rašau tik sutemus. Niekada negalėjau rašyti dieną.

Lidija paėmė skulptoriaus įrankį ir pažvelgė į mane.

– Nesijaudink. Dar liko daug darbo. Šitą galvą noriu padaryti gerai.

Per pirmą pertraukėlę ji ištraukė iš šaldytuvo viskio butelį.

– O, – tariau.

– Kiek? – paklausė iškėlusį aukštą vandens stiklinę.

– Pusę ir pusę.

Ji sumaišė gėrimą ir aš visą ištuštinau.

– Girdėjau apie tave, – pasakė.

– Ką girdėjai?

– Kaip mėtai pro duris vyrus. Kad muši savo moteris.

– Mušu savo moteris?

– Taip, kažkas man sakė.

Sugriebiau Lidiją, tai buvo ilgiausias mūsų bučiny. Pripaudžiau nugarą prie plautuvės krašto ir pradėjau trintis į ją savo kotu. Ji nustūmė mane šalin, bet vėl ją pagavau vidury virtuvės.

Lidija savo ranka suėmė manąją ir įkišo sau į džinsus ir – į kelnaites. Vienas pirštas palietė jos pizę. Ji buvo drėgna.

Bučiauvau ją ir slinkau pirštu gilyn. Paskui ištraukiau ranką, atsitraukiau, paėmiau butelį ir įsipyliau dar vieną stiklą. Vėl atsėdau prie virtuvės stalo, Lidija apėjo aplink, atsisėdo priešais ir pažiūrėjo į mane. Paskui vėl pradėjo skaptuoti molį. Aš lėtai gurkšnojau viskį.

– Žinai, – tariau, – supratau tavo tragediją.

– Ką?

– Supratau tavo tragediją.

– Kokią tragediją?

– Klausyk, užmiršk, – tariau.

– Noriu žinoti.

– Nenoriu tavęs įskaudinti.

– Noriu žinoti, kokį velnią paistai.

– Gerai, jei dar įpils, pasakysiu.

– Gerai.

16 Lidija paėmė tuščią mano stiklinę ir pripylė viskio su vandeniu, perpus. Vėl išgėriau iki dugno.

– Na? – paklausė.

– Velnias, juk tu žinai.

– Ką žinau?

– Tavo didelė putė.

– *Ką?*

– Nieko keisto. Juk turi du vaikus.

Lidija tylėdama skaptavo molį. Paskui padėjo įrankį. Nuėjo virtuvės kampan prie durų į kiemą. Žiūrėjau, kaip ji pasilenkia ir nusitraukia batus. Paskui nuleido džinsus ir nusmaukė kelnaites. Jos pizė buvo tiesiai man prieš akis.

– Gerai, niekše, – tarė, – įrodysiu tau, kad klysti.

Nusiaviau batus, nusitraukiau kelnes ir trumpikes. Atsiklauptau ant linoleumu išklotų grindų, paskui nusileidau ant jos. Pradėjau ją bučiuoti. Man iškart atsistojo ir pajutau, kaip įslenku į ją.

Pradėjau judėti... vienas, du, trys...

Kažkas pabeldė į paradines duris. Beldė vaikiškai, mažais kumšteliais, pašėlusiai, įkyriai. Lidija nustūmė mane.

– Ten *Liza!* Ji šiandien nėjo į mokyklą! Buvo pas...

Lidija stryktelėjo ir puolė karštligiškai rengtis.

– Apsirenk! – paliepė man.

Kaip mokėdamas greičiau šokau į drabužius. Lidija atidarė duris, įbėgo jos penkiametė duktė.

– MAMA! MAMA! Aš įsipjoviau pirščiuką!

Nuėjau į svetainę. Liza sėdėjo Lidijai ant kelių.

– Parodyk *mamytei*, leisk *mamytei* pabučiuoti tavo pirštelį. Tuoju *mamytė* jį pagydys!

– MAMA, man skauda!

Pažvelgiau į pjūvį. Jo beveik nebuvo matyti.

– Klausyk, – tariau Lidijai, – susitiksime rytoj.

– Apgailestauju, – atsakė ji.

– Žinau.

Liza pažvelgė į mane, jos akys plūdo ašaromis.

– Liza niekam neleis skriausti savo *mamytės*, – pasakė Lidija.

Atidariau duris, uždariau duris ir nužingsniavau prie savo šešiasdešimt antrųjų metų „Mercury Comet“.

4

Anuomet redagavau nedidelį žurnalą „Išlaisvinantis požiūris“. Turėjau du bendraredaktorius ir tikėjom, kad spausdinam geriausius mūsų laikų poetus. Taip pat ir keletą kitų. Vienas redaktorių buvo iš mokyklos išmestas ilgšis, šešių pėdų ir dviejų colių Kenetas Malokas (juodaodis). Jį iš dalies išlaikė motina,

iš dalies sesuo. Antrasis redaktorius buvo Semis Levinsonas (žydas), dvidešimt septynerių, jis gyveno su tėvais ir buvo jų išlaikomas.

Buvo atspausdinti lakštai. Dabar mums reikėjo juos subrošiuruoti ir susegti į viršelius.

– Reikia surengti brošiūravimo vakarėlį, – pasiūlė Semis. – Mes nupirksime gėrimų ir užkandžių, o *jie* nudirbs visą darbą.

– Nekenčiu vakarėlių, – tariau.

– Aš apsiimu visus pakviesti, – pasiūlė Semis.

– Gerai, – pasakiau ir pakviečiau Lidiją.

Į vakarėlį Semis atėjo nešinas jau subrošiuruotais lapais. Jis buvo labai nervingas, turėjo galvos tiką ir negalėjo sulaukti, kol pamatys išspausdintus savo eilėraščius. Pats vienas subrošiūravo visą „Išlaisvinantį požiūrį“ ir susegė į viršelius. Keneto Maloko niekur negalėjom rasti – tikriausiai buvo kalėjime arba pakeliui į jį.

Rinkosi žmonės. Pažinojau tik kelis iš jų. Per kiemą nuėjau pas savo buto šeimininkę. Ji atidarė duris.

– Ponia O’Kyf, surengiau didelį vakarėlį. Kviečiu jus ateiti kartu su vyru. Bus daug alaus, sūrių sausainiukų ir bulvių traškučių.

– O Dieve, ne!

– Kodėl?

– Mačiau, kokie žmonės ten susirinko! Barzdoti, kudloti, nudriskusiais drabužiais! Apsikarstę apyrankėmis ir karoliais... Jie atrodo lyg komunistų gauja! Kaip galite *pakęsti* tokius žmones?

– Ponia O’Kyf, aš irgi negaliu jų pakęsti. Mes tiesiog geriamė alų ir kalbamės. Tai nieko nereiškia.

– Būkite akylas. Tokie gali išnešti visus namus.

Ji uždarė duris.

•

Vėliausiai atvažiavo Lidija. Ji įžengė pro duris nelyginant aktorė. Pirmiausia pastebėjau jos didelę kaubojišką skrybėlę su prisegta levandos šakele. Ji nepratarė man nė žodžio, o iškart prisėdo prie jauno knygų pardavėjo ir ėmė gyvai su juo šnekučiuotis. Pradėjau daugiau gerti, iš mano kalbos išgaravo veržlumas ir humoras. Knygų pardavėjas buvo neblogas tipas, norėjo tapti rašytoju. Vardu Rendis Evansas, bet buvo per daug įklimpęs į Kafką, todėl negalėjo pasiekti jokie literatūrinio aiškumo. Jo kūrybą „Išlaisvinančiame požiūryje“ išspausdinome nenorėdami įskaudinti, taip pat dėl galimybės jo knygyne perduoti žurnalą.

Gurkšnojau alų ir slankiojau aplink. Paskui išėjau pro kiemo duris, atsisėdau ant slenksčio ir žiūrėjau į didelį juodą katiną, bandantį įlįsti į šiukšlių konteinerį. Nuėjau prie jo. Kai priėjau, katinas nušoko nuo konteinerio. Sustojo už pusmetro žiūrėdamas į mane. Nukėliau konteinerio dangtį. Siaubinga smarvė. Išsivėmiau į konteinerį. Numečiau dangtį ant grindinio. Katinas pašoko, sustingo visom keturiom ant konteinerio krašto. Padvejojo, paskui, suspindęs mėnulio šviesoje, nėrė vidun.

Lidija vis dar kalbėjosi su Rendžiu, pastebėjau, kad po stalu jos koja liečia Rendžio koją. Atsikimšau dar vieną alaus.

Semis linksmo kompaniją. Kai norėdavau prajuokinti kompaniją, mokėjau tai daryti daug geriau už jį, bet tą vakarą man nesisekė. Ten buvo gal penkiolika ar šešiolika vyrų ir dvi moterys: Lidija ir Eipril. Ši gėrė vaistus nuo skydliaukės ir buvo stora. Ji tįsojo ant grindų. Maždaug po valandos atsistoję ir išėjo su Karlu, paliegusiu kvaištelėjusiu narkomanu. Liko penkiolika ar šešiolika vyrų ir Lidija. Virtuvėje radau butelį viskio, išsinešiau jį į kiemą, atsisėdau ant slenksčio ir retkarčiais patraukdavau.

Buvo jau vėlu, vyrai pradėjo skirstytis. Išėjo net Rendis Evansas. Galiausiai liko tik Semis, Lidija ir aš. Lidija kalbėjosi

su Semiui. Jis pasakojo kažką juokingo. Man pavyko nusijuokti. Paskui jis pasakė, kad jam jau metas.

– Prašau, Semi, neišeik, – tarė Lidija.

– Tegu eina, – pasakiau.

– Taip, man jau metas, – pasakė Semis.

Semiui išėjus, Lidija tarė:

– Kodėl tu jį išvarei? Semis toks linksmas, jis tikrai labai linksmas. Tu jį įžeidei.

– Lidija, bet aš noriu pasikalbėti tik su tavim.

– Man patinka tavo draugai. Aš nesusiduriu su tiek įvairių žmonių, kaip tu. Aš mėgstu žmones!

– Aš nemėgstu.

– Žinau, kad nemėgsti. Bet aš mėgstu. Žmonės nori su tavim susitikti. Jeigu jie nenorėtų su tavim susitikti, gal tau jie patiktų.

– Kuo mažiau juos matau, tuo labiau jie man patinka.

– Tu įžeidei Semį.

– Po velnių, jis išskubėjo namo pas mamą.

– Tu pavydi, nesijauti tvirtas. Manai, kad aš pasirošusi dukintis su visais vyrais, su kuriais kalbuosi.

– Ne, nemanau. Klausyk, gal išgerkim?

Pakilau, sumaišiau jai gėrimą. Lidija prisidegė ilgą cigaretę, rūkė ir gurkšnojo.

– Tu tikrai puikiai atrodai, – tariau. – Ta raudona plunksna puiki.

– Čia mano tėvo skrybėlė.

– Jis jos nepasiges?

– Jis miręs.

Patraukiau Lidiją ant sofos ir įsisiurbiau į lūpas. Ji papasakojo man apie savo tėvą. Jis mirė ir keturioms seserims paliko truputį pinigų. Iš jų jos galėjo gyventi nepriklausomai, o Lidija galėjo išsiskirti su vyru. Dar ji prasitarė, kad patyrė nervų priepuolių ir kurį laiką gydėsi beprotamyje. Vėl pabučiavau ją.

– Klausyk, – pasakiau, – gal eikim atsigulti ant lovos, jaučiuosi pavargęs.

Nustebau matydamas ją sekant paskui mane į miegamąjį. Išsitiesiau lovoje, ji atsisto greta. Užsimerkiau, bet galėjau prisiekti, kad ji nusiauna batus. Išgirdau, kaip į grindis trinktelėjo vienas batas, paskui – kitas. Gulėdamas pradėjau nusirenginėti. Ištiesiau ranką ir išjungiau šviesą virš galvos. Nusirenginėjau toliau. Mes dar pasibučiavom.

– Kada paskutinį kartą turėjai moterį?

– Prieš ketverius metus.

– Ketverius metus?

– Taip.

– Tu nusipelnei meilės, – tarė ji. – Sapnavau tave. Atvėriau tavo krūtinę tarsi spintelę, ji buvo su durelėmis, o kai atidariau dureles, viduje pamačiau visokių švelnių daiktų: pliušinius meškiukus, mažus pūkuotus žvėrelius, visus tuos minkštus jaukius padarėlius. Paskui susapnavau kitą vyrą. Jis priėjo prie manęs ir padavė kažkokius popieriaus lapus. Jis buvo rašytojas. Paėmiau lapus ir pažvelgiau į juos. Tie popieriaus lapai sirgo vėžiu. Jo rašysena sirgo vėžiu. Tikiu savo sapnais. Tu nusipelnei meilės.

Mes vėl pasibučiavom.

– Klausyk, – tarė, – kai įkiši į mane tą daiktą, prieš pabaigdamas ištrauk. OK?

– Supratau.

Užguliau ją. Buvo gera. Kažkas vyko, kažkas tikro, su dvidešimčia metų jaunesne moterim, ir dar labai gražia. Stumtelėjau gal dešimt kartų – ir ištryškau jos viduje.

Ji pašoko.

– Šunsnukis! Tu baigei manyje!

– Lidija, aš taip seniai tai dariau... man buvo taip gera.... nepajėgiau susivaldyti. Mane užklupo netikėtai! Prisiekiu, nepajėgiau susivaldyti.